

малко по малко в инкубатор на млади режисьори, които тръгват оттук. Това мисия ли е на театъра, защото от друга страна тук поредно представление прави Веселка Кунчева, която е сред най-добрите режисьори. Това ли е формулата на успеха в българската постановъчна практика – до всеки утвърден режисьор да застава и един от най-младото поколение?

Веселка тук се роди, по време на нашите лаборатории. Това с гордост мога да го кажа. По-скоро тандемът Веселка и Мариета се създаде тук, по време на една от лабораториите, втората или третата. Може би през годините, през които съм тук, има поне 15 млади режисьори, които са си направили дипломната работа при нас. Тоест, една от мисиите на театъра, както аз го виждам, е да даваме място, където тези деца като завършат да си направят дипломния спектакъл, а след това да направят още един. Режисьор, както и актьор не се създава само със завършването на Академията. Да, ти си готов за всичко, но натрупването на умения се придобива единствено и само с работа и грешки, грешки и работа, докато вече се превърнеш в професионалист, за който другите, когато работят с теб, ще знаят, че под ей това ниво няма да паднеш. Този човек вече е доказал себе си в много неща. Но той може да ги направи единствено и само по театрите. Защото в съвременната структура на театралното пространство вече има и страшно много неформални организации, там също създават проекти, но обикновено проектите имат много малък живот, защото той се създава, а после няма къде да се играе.

Виждаш ли потенциал в режисьорите, които през последните години минаха оттук, да бъдат следващите големи имена в българския куклен театър?

Да, виждам. Но те могат да станат големи имена само, ако им създаваме условия за това. Няма как от само себе си да станеш голямо име. Погледни историята на българския театър, не само на кукления, а и на драматичния. Кой от утвърдените имена са се пръкнали ей така: първо с една пиеса и после десет години нищо не работят, и пак направят още една и тя е много добра? Няма, всички са били в мелницата и са създавали всяка година по една, по две, по три в репертоара на съответния театър, в който са ра-

ботили или в друг, който го наема. Работа, работа, работа. Така режисьорът избистря и своята естетическа платформа и се превръща вече в личност, на която могат да повярват и продуцентите, и актьори, и художници.

„Джелсомино“ е такъв проект, нали?

Много се надявам. Аз видях първата работа на Елица в СКТ. Тогава те ѝ бяха предоставили възможност, това ѝ беше дипломната работа. А моите колеги също ме убеждаваха, много я харесаха. И аз изобщо не се колебаех, когато отидох при нея, за да ѝ предложа да работи. Сега, следващият проект ще бъде „Алиса в страната на чудесата“, пак тук при нас догодина.

Един последен въпрос, може би е по-скоро личен: с какво отказа да се примириш в нашата професия, въпреки всички трудности, въпреки всички неща, които се случват?

Няма да се примиря с непрофесионализма, с превръщането на театралното изкуство в гювеч, в който има всичко и за всеки, за да се смилат от всяка публика. Досега устояхме на това да не правим спектакли по вкуса на публиката. Нашата мисия е обратна – да възпитаваме вкус в публиката, а не да се водим по нея. Не мога да правя само закачки на сцената, които да занимават детето. Искам да го правя съпричастно на проблемите: на любовта, на приятелството, на предателството, на раздялата, на саможертвата, на смъртта. И децата много честно и внимателно поемат онова, което им говорим. Това всъщност е най-характерната черта за нашия театър. В цялостното си развитие досега стискаме, отстояваме да не правим компромиси с художествената продукция, да не се нагаждаме спрямо конюнктурата, спрямо вкуса на публика. Не мога да работя за вкуса на публиката. Процесът е обратен. Правим го както можем – с нашия талант. Мисля, че това е най-характерно за нашия театър. Не че всичките ни постановки са на върха. В никакъв случай. Има по-нестабилни неща, клатушкащи се продукти. Излизайки навън да играеш – винаги е компромис, няма как. Но и с тези малки неща, които ги правим навън, винаги гледаме да отидем като театър – със завеси, детето да усети, че е част от магията. Работим за развитие на вкуса. Това е реално онова, което правим. И това е най-важното. ■

29.9.2017 г.

Атанас Бояджиев

На 19 септември 2017 г. ни напусна Атанас Бояджиев – много талантлив музикант и композитор, един от основоположниците на Столичен куклен театър, където работи още от неговото създаване през 1946 г. Тук той среща и бъдещата си съпруга – голямата актриса Лина Бояджиева.

Автор на музиката не само за театрални

спектакли, но и за редица филми. Работи активно и с много български поп и рок групи и изпълнители.

С работата си в Столичен куклен театър, в КТ-Пловдив и в други наши театри Атанас Бояджиев въведе в магията на кукленото изкуство поколения деца.

КуклАрт